



Stichting Gebruikers Assistentiehonden begrijpt niet dat er aan de ratificatie van het VN-verdrag voor personen met een beperking zo weinig aandacht is gegeven evenals deze internetconsultatie. De reactietermijn van slechts twee weken is uitermate teleurstellend. Is een termijn van zes weken niet gebruikelijk? Er moet nu op korte termijn gereageerd worden op een stuk dat ver beneden de maat is en er meer op lijkt dat het een bedreiging vormt voor de implementatie van het VN-Verdrag.

De Kamers stemde in met de ratificatie van het VN-verdrag uit 2006 voor gelijke rechten van personen met een beperking. Het Verdrag regelt dat iedereen, met of zonder een beperking, volwaardig kan deelnemen aan de samenleving. Ratificatie was opgenomen in het Regeerakkoord van kabinet Rutte-Asscher. Toegankelijkheid wordt daarmee per 1 januari 2017 de norm en ontoegankelijkheid de uitzondering.

Volwaardig meedoen aan de maatschappij kan alleen als er duidelijke eisen worden gesteld zodat bedrijven en instellingen weten waar ze aan toe zijn en daar ook op aangesproken kunnen worden. Initiatieven vanuit de samenleving, zoals gesteld wordt, werken niet. Was het anders niet al in grote mate gebeurd en was de ratificatie van het VN-verdrag inclusief AmvB overbodig geweest?

Wij vinden de ratificatie van het VN-verdrag zo belangrijk omdat wij dachten daarmee meer rechten te krijgen. Onlangs hebben wij echter geprobeerd aangifte te doen van een toegangswegering van een persoon met assistentiehond op grond van artikel 429quater lid 2 uit het Wetboek van Strafrecht. In dit artikel is discriminatie wegens handicap strafbaar gesteld. Nadat we eerst vriendelijk weggewimpeld werden, hebben wij daarna een gesprek en discussie gehad met meerdere mensen van de politie. Alles is erbij gehaald. Zij hebben hun uiterste best gedaan, wij hebben alles uit de kast gehaald, maar aangifte bleek niet mogelijk.

Zeker op het gebied van toegang met assistentiehonden mag nog het nodige aangepast worden. Nergens staat een formulering wat een assistentiehond is. Er staat dat dankzij assistentiehonden mensen met een handicap of chronische ziekte kunnen participeren in de samenleving en sociale contacten onderhouden. Om dit in stand te houden, en om geen onderscheid te maken, zoals artikel 2, eerste lid, voorschrijft, moeten mensen dus vergezeld van hun assistentiehond kunnen deelnemen aan de maatschappij. Maar of een assistentiehond zelf opgeleid kan worden of door een speciaal daarvoor bestemde hondenschool of dat er om een huishond een dekje gedaan wordt met het woord "hulphond" is niet duidelijk. Een beperking is niet altijd zichtbaar voor een ander waardoor met regelmaat een persoon, afhankelijk van een assistentiehond, geen toegang verleend wordt omdat hij/zij toch niet blind is of in een rolstoel zit.

Regelmatig worden assistentiehonden geweigerd. Ziekenhuizen hebben niet eenzelfde richtlijn als het gaat om toegang met assistentiehonden en geeft de nodige problemen. Onderwijsinstellingen, werk- of stageplaatsen en zelfs politieburo's weigeren stuk voor stuk de toegang van personen met een assistentiehond. Natuurlijk speelt onwetendheid een rol (media-aandacht) maar er blijven er nog steeds een aantal over die hardnekkig vol blijven houden dat een assistentiehond niet welkom is, omdat er toch geen sanctie op rust. En in het ergste geval hebben wij te maken met iemand waarbij een ontslagprocedure in gang is gezet vanwege de assistentiehond, ook al wordt dat natuurlijk niet met deze bewoording gezegd.



In een gesprek met een grote taxivervoerder hebben wij vernomen dat chauffeurs nog steeds zelf mogen bepalen of zij een rit met een assistentiehond aan willen nemen. Een deel van de chauffeurs wil dat niet. Zij hebben dit aangegeven, dus zodra er bekend is dat een assistentiehond vervoerd moet worden, wordt er een andere chauffeur ingezet. Maar wat als het niet bekend is dat er een assistentiehond mee gaat? Stel dat je in de stad een taxi wilt nemen, wat dan? Dan wordt gevraagd of je de naam van de vervoerder, het soort auto, de kleur van de auto en het kenteken wilt melden. Een groot deel van de assistentiehondgebruikers heeft een visuele beperking of is volledig blind. Dan gaat de vlieger niet op.

Een laatste voorbeeld dat wij stellen is de volgende; Een maatschappelijk gedreven onderneming die zich inzet voor een toegankelijker Nederland is gevraagd een onderzoek uit te voeren naar toegankelijkheid in het openbaar vervoer. Mensen in rolstoel, visueel of op een andere manier beperkt wilden zich hiervoor aanmelden. Zij kregen de reactie dat zij niet mochten deelnemen aan de test, met als reden dat iemand die afhankelijk is van een assistentiehond toch geen openbaar vervoer gebruikt. Dus zelfs een onderneming door en voor beperkten sluit mensen met assistentiehonden uit.

Wat zou Stichting Gebruikers Assistentiehonden graag zien? In de huidige invulling van de AMvB blijft toegankelijkheid te veel vrijblijvend en daardoor meer uitzondering dan regel. Wij zien liever een nieuwe AMvB met daarin een tijdsbepaling dat toegankelijkheid een verplichting moet zijn die gerealiseerd wordt, met daarin opgenomen sancties als het niet uitgevoerd wordt. Graag zien we duidelijk hoe de wet gehandhaafd wordt en welke middelen personen met een beperking ter beschikking staan om uitsluiting of achterstelling vanwege ontoegankelijkheid aan te vechten. De zekerheid dat bewijslast niet bij personen met een beperking ligt of bij een belangen/gebruikersorganisatie. Het juridisch afdwingbaar maken van toegankelijkheid.

Betrek bij het opstellen van een nieuwe/aangepaste AMvB representatieve vertegenwoordigers van alle betrokken maatschappelijke hoeken: gemeenten, bedrijfsleven en bovenal de organisaties en mensen voor wie het verdrag primair bedoeld is. Zo staat het immers omschreven in artikel 4 van het VN-verdrag: Niets over ons, zonder ons!

Stichting Gebruikers Assistentiehonden ontvangt graag een uitnodiging van het Ministerie om onze ideeën verder toe te lichten en mee te helpen aan een concretere uitwerking van deze AMvB.